

Integrita (události)

- 1) Integrita je „fenomémem“, tj. můžeme ji v některých případech „vykázat“ (např. u živých bytostí, ale poměrně snadno lze prokázat, že ji musíme předpokládat i na úrovních nižších, před-lidských a před-živých, dokonce i na úrovni „primordiální“, ovšem pokud do ní nezahrneme i tzv. skutečnosti „virtuální“, které se nemohou nijak „ukazovat“, aniž by se staly „reálnými“)
- 2) Integrita – nemůže být pochopena jinak než „výsledek“ výkonu (přesně řečeno: opakovaných výkonů).
- 3) Za jakých podmínek je možno chápat nějakou integritu jako způsobenou (vyvolanou, uskutečněnou) odjinud, zvenčí?
- 4) Integrita založená „zvenčí“ není (nemůže být) „pravou“ integritou; „pravá“ integrita musí být založena „zevnitř“. (Odtud nutnost nového pochopení „subjektu“.)
- 5) Integrita „nepravé“ události však musí být rovněž „založena“ výkonem – a tento výkon představuje tedy samostatnou (svébytnou) „událost“ – a pak vzniká znovu otázka pravé integrity této „události“, zakládající nepravou integritu nepravé události; nakonec tedy je třeba řešit otázku pravé integrity, založené „vnitřně“ a nikoli „zvenčí“. Jinak se totiž k pochopení pravé integrity nikdy nedostaneme.
- 6) Kdo by chtěl tuto argumentaci odmítnout, tomu zbývá jediná (ovšem historicky už se znemožnivší) možnost: musí předpokládat „hybatele“, který je sám „nehybný“; jinak řečeno, musí původ pohybu hledat v nehybnosti, a tak prozradit svou svázanost s reliktů aristotelství (a tomismu).
- 7) Protože jakékoli (skutečné) integrity může být dosahováno pouze výkonem (skutkem), který je sám událostným děním, nemůžeme nadále předpokládat základ či zdroj integrity mimo událost, tedy jako něco přicházejícího zvenčí.
- 8) Jediným možným závěrem těchto úvah je přijetí úkolu, pochopit zdroj (pravé) integrity jako cosi přicházejícího zevnitř; a to předpokládá zase ono zmíněné rozlišování mezi „vnitřním“ a „vnějším“, tudíž také u „události“ a u „subjektu“.
- 9) Jak událost, tak „subjekt“ je třeba chápat jako skutečnosti „konkrétní“ (odvozeno od *concretere*, *srůstati*) tedy „srostlice“ vnitřní a vnější stránky. Pravé události jsou srostlé zevnitř, tj. mají aktéra srůstání čili integrity samy v sobě, zatímco integrita nepravých událostí musí být aktivně založena a udržována zvenčí, tedy aktéry, kteří mají opět zdroj vlastní (tentokrát pravé) integrity v „sobě“, jsou tedy schopny se k „sobě“ také vztahovat – a tudíž mohou být považovány za (pravé) subjekty.

(Písek, 060617-2.)